

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2010 / 9 / 23 juni 2010

Inzake   ... , wonende te ... ,
              bijgestaan door ... , jurist COV,

              verzoekende partij,

tegen   inrichtende macht vzw ... met maatschappelijke zetel te ... ,
              vertegenwoordigd door ... , advocaat,

              verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 19 april 2010 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de Inrichtende Macht ... van 30 maart 2010, haar toegezonden op 2 april 2010, waarbij haar de tuchtstraf van schorsing voor een termijn van vier maanden wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster is vast benoemd als kleuteronderwijzeres in het ... .

Met een aangetekend schrijven van 27 januari 2010 deelt het schoolbestuur aan verzoekster mee dat er een tuchtonderzoek tegen haar wordt ingesteld.

Op 26 februari 2010 wordt verzoekster opgeroepen voor tuchtverhoor op 18 maart 2010. Onder verwijzing naar talrijke stukken in het dossier worden de volgende inbreuken ten laste gelegd:

- 1° niet voldoende behartigen van de belangen van de leerlingen, van het onderwijs en van de instellingen waarin verzoekster tewerkgesteld is;
- 2° niet nauwgezet vervullen van de taken die werden opgedragen;
- 3° gedrag in de dienstbetrekking en een houding die van aard kan zijn het vertrouwen van het publiek te schaden, inzonderheid wat betreft het bij herhaling betrekken van buitenstaanders in louter schoolse aangelegenheden;

4° niet naleven van de verplichtingen voortvloeiend uit het opvoedingsproject.

Op 23 maart wordt verzoekster preventief geschorst bij hoogdringendheid.

Verzoekster wordt gehoord op 30 maart 2010.

Op dezelfde dag wordt de preventieve schorsing bevestigd. De beslissing tot preventieve schorsing wordt vernietigd door de kamer van beroep op 26 mei 2010 (GVO/2010/7/Van Hove/26 mei 2010).

Met een aangetekend schrijven van 2 april 2010 wordt de tuchtrechtelijke beslissing van 30 maart 2010 aan betrokkene meegedeeld, waarbij de tuchtstraf van de schorsing bij tuchtmaatregel voor een termijn van vier maanden wordt opgelegd.

Tegen deze beslissing van 30 maart 2010 tekent verzoekende partij beroep aan met een aangetekend schrijven van 19 april 2010.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingesteld

3. Over het verloop van de procedure

Met een schrijven van 27 april 2010 worden door verweerder de stukken van het dossier overgemaakt.

De processtukken zijn naar de vorm en de termijn regelmatig ingediend, de memorie samen met het beroepschrift, het verweerschrift bij aangetekend schrijven van 14 juni 2010

Er worden geen leden van de kamer gewraakt.

De Kamer hoort de partijen op de zitting van 23 juni 2010.

De heer R. Wauters, directeur, wordt op verzoek van de verwerende partij gehoord als getuige.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Verzoekende partij voert de nietigheid aan van de oproepingsbrief voor het tuchtverhoor op grond van het feit dat de ten laste gelegde feiten daarin niet rechtstreeks zijn opgenomen, maar enkel onder verwijzing naar stukken in het dossier zijn vermeld.

Verwerende partij stelt dat deze exceptie voor alle verweer moet worden opgeworpen en dat hoe dan ook de rechten van de verdediging niet zijn geschonden omdat verzoekende partij zich op elk punt van de tenlastelegging passend heeft kunnen verweren.

De kamer van beroep heeft eerder al geoordeeld “dat het omschrijven van ten laste gelegde feiten door verwijzing naar andere stukken ongewoon is en niet van een grote zorgvuldigheid getuigt” (GVO/1999/18, 20 oktober 1999). De kamer aanvaardt niettemin dat de combinatie van de vermelding van de in het decreet rechtspositie opgenomen verplichtingen met de verwijzing naar de documenten in het tuchtdossier waarin de feiten worden vermeld die de schending veroorzaken, niet ingaat tegen het art. 8, § 5 van het tuchtbesluit van 22 mei 1991 dat vermelding van de feiten op straffe van nietigheid voorschrijft. De kamer herneemt zijn eerdere overweging “dat uit de combinatie van beide duidelijk blijkt welke feiten hem ten laste worden gelegd en welke de kwalificatie is die daaraan wordt gegeven; dat hij derhalve zijn verweer op nuttige wijze en met kennis van zaken heeft kunnen voeren” (GVO/1998/12, 13 november 1998).

De kamer stelt wel nog vast dat de vierde tenlastelegging enkel naar het opvoedingsproject en het arbeidsreglement verwijst, maar daar geen concrete feiten mee combineert. Deze tenlastelegging kan daarom niet als een zelfstandige tenlastelegging worden aanvaard.

4.2. De ten laste gelegde feiten worden door de verzoekende partij genuanceerd maar niet betwist. Zij bestrijdt wel nadrukkelijk dat het hier om tuchtrechtelijk laakbaar gedrag zou gaan. Verzoekende partij stelt dat haar verweten wordt dat zij van haar statutair recht gebruik heeft gemaakt om geen opdracht te aanvaarden buiten de school waar zij is geaffecteerd.

Verwerende partij meent dat zij wel degelijk van verzoekster kon vragen om een opdracht in een andere school van de scholengemeenschap op te nemen. Zij beroept zich daarvoor op art. 36octies, § 1, 3° van het decreet rechtspositie van 27 maart 1991 dat luidt:

“§ 1. Zonder afbreuk te doen aan de principes dat een personeelslid wordt geaffecteerd aan een instelling, kunnen: [...] 3° de leden van het onderwijzend personeel van de scholen die de scholengemeenschap vormen, voor de vervulling van opdrachten voor andere scholen van de scholengemeenschap worden ingezet.”

De verwerende partij is van oordeel dat onderwijs noodzakelijk bij de leerlingen verstrekt wordt en dat het niet zinnig zou zijn te bepalen dat een lid van het onderwijzend personeel voor een andere instelling kan worden ingezet indien dat niet mag gebeuren in die andere instelling.

Verzoekende partij is echter van mening dat de ingeroepen bepaling een beperkte draagwijdte heeft. Zij verwijst daarvoor onder meer naar de § 1, 2° van het zelfde artikel waarin bepaald wordt dat leden van het beleids- en ondersteunend personeel kunnen worden ingezet 'voor en in' andere scholen van de scholengemeenschap en naar de tweede paragraaf waarin de grenzen van deze inzetbaarheid in een andere instelling worden bepaald, wat niet het geval is voor het onderwijzend personeel vermeld onder het 3° van de § 1.

4.3. De Kamer van beroep is van oordeel dat uit de parlementaire voorbereiding van deze bepalingen blijkt dat aan de daarin voorkomende inzetbaarheid van het onderwijzend personeel voor een andere instelling van de scholengemeenschap de beperkende draagwijdte moet worden gegeven die de verzoekende partij daaraan toekent. De memorie van toelichting bij de introductie van het nieuwe artikel stelt het als volgt:

“Artikelen 52 en 67

Dit artikel maakt het mogelijk dat de personeelsleden van het beleids- en ondersteunend personeel ingezet kunnen worden *in* de verschillende scholen van de scholengemeenschap. De nieuwe functies inzake zorgbeleid, ICT-coördinatie en administratieve kernen kunnen immers een schooloverstijgende inzetbaarheid vergen. De concrete organisatie van deze inzetbaarheid behoort tot het domein waarover de schoolbesturen binnen een scholengemeenschap afspraken horen te maken. De inzetbaarheid is echter niet onbeperkt.

Anderzijds moet het mogelijk zijn dat personeelsleden, ook van het bestuurs- en onderwijzend personeel, belast kunnen worden met een opdracht *voor* de scholengemeenschap. In het kader van een rationele taakverdeling kan binnen de scholengemeenschap bijvoorbeeld een directeur of leerkracht belast worden met taken of een project voor de hele scholengemeenschap.”
(*Parl. St.* VI P. 2002-2003, nr.1720/1, 22; cursivering origineel))

Uit deze passage en de daarin voorkomende nadrukkelijke cursivering van de woorden “*in*” en “*voor*” blijkt dat het manifest niet de bedoeling was om de inrichtende macht van een scholengemeenschap toe te laten om leden van het onderwijzend personeel zonder beperking in te zetten in een andere school van de scholengemeenschap dan die waar het personeelslid geaffecteerd is. De ingeroepen bepaling biedt niet de beleidsruimte die de inrichtende macht hoopte er te kunnen in vinden. Verzoekster heeft, wanneer zij weigerde een opdracht in een andere instelling uit te oefenen, enkel van haar statutair recht gebruik gemaakt. Zij kon daarvoor niet tuchtrechtelijk worden bestraft.

4.4. Verwerende partij verwijt verzoekster ook dat zij op ongepaste wijze derden - bedoeld is een derde - heeft betrokken in een interne aangelegenheid van de school. Het dossier bevat ernstige aanwijzingen dat een vriend van verzoekster in zijn tussenkomsten

inderdaad niet de passende terughoudendheid heeft aan de dag gelegd. Uit het dossier blijkt echter niet in hoever verzoekster daarvoor verantwoordelijk kan worden gesteld. Verwerende partij toont ook niet aan dat, voor zover verzoekster zelf niet altijd de wenselijke voorzichtigheid zou hebben betracht, dit gedrag als een tuchtfeit moet worden beschouwd dat op zich een tuchtstraf kan verantwoorden.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 13 januari 2010;

Na beraadslaging,

Met unanimiteit,

Artikel 1

De tuchtmaatregel van de schorsing voor vier maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Er is geen grond voor het opleggen van een tuchtsanctie.

Brussel, 23 juni 2010.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

De heren A. JANSSENS, F. STEVENS en P. WILLE, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS en J. VAN CAENEGHEM, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan één voor elke partij en een voor het dossier van de Kamer.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN